
TF

mai 1980

INNHALDSFORTEGNELSE

Leder: Uttalelse fra SK om problemene i partiarbeidet.	2
Meldning fra SKAU: Partidiskusjon i TF.	4
Melding fra SK: Partidiskusjon om Kina etter LM.	5
Noen lærdommer fra aksjonene i vinter.	6
21. August 1980: Enda viktigere enn i fjor.	9
8. Mars 1980: Hva skjedde 8. Mars?	11
Sommerleir 1980: Er du hjemmesitter?	14
Hva skal beretninga brukes til?	16
Nedtones linjekampene i partiet?	18
Er kvinnene undertrykte i partiet?	19
Kvinnedebatten	23
RV-debatt: Svar til E. og TB.	24
Vekk med RV!	25
Debatten om RV.	26

Bli med på sommerleir!

LEDER

UTTALELSE FRA SENTRALKOMITEEN:

OM PROBLEMER I PARTIARBEIDET

Sentralkomiteen har diskutert situasjonen i partiet våren 1980 og vil peke på noen problemer.

1. FEIL I LEDELSENS ARBEID

SK drofta partikrisa høsten 1979. Etter det har både den politiske situasjonen i Norge og situasjonen i partiet endra seg. Invasjonen i Afghanistan og den økende krigstrusselen har på en dramatisk måte vist riktigheten i partiets linje mot sosialimperialismen. Dette har ført til framganger i frontarbeidet og økt respekten for partiet. Klassekampene vinteren - våren 1980 og den voksende opposisjonen mot DNA/LO-ledelsens politikk har også skapt en gunstigere situasjon på arbeidsplassene enn på svært lenge, og dette har mange kamerater i fagbevegelsen og lag på arbeidsplassene utnyttet dyktig. Den økonomiske krisa i KLASSEKAMPEN og partiøkonomien er overvunnet. Alt dette er gunstige faktorer som også bør kunne hjelpe til med å skape en bedre situasjon for partiet på andre områder.

Men feil i ledelsens arbeid hindrer partiet i å utnytte de gode mulighetene fullt ut. Ledelsen av landsmøtediskusjonene blei kritisert av SK. Dette er i hovedsak SKAU's feil. SKAU har flere ganger kommet etter de planene som er blitt offentliggjort i partiet for diskusjoner av forskjellige landsmøtedokumenter. Det har ført til problemer for grunnorganisasjonene. SKAU har også reagert for seint og for lite resolutt når det gjaldt å ta stilling i interne partidiskusjoner om programatiske spørsmål. Dette har ført til riktig kritikk fra grunnorganisasjoner som kritiserer AU for å være for tafatt i ledelse av partidiskusjonene.

SKAU har også fått kritikk for passivitet og for å henge etter i forhold til den faglige kampen vinteren - våren 1980. Dette er også en riktig kritikk. Dette spørsmålet er svært viktig nå fordi mulighetene for framgang er så store og det blir stilt store krav til partiet.

SKAU har helt siden høsten 1978 undervurdert og underprioritert ledelsen av det faglige arbeidet. Det er i vinter tatt enkelte skritt for å rette på dette. Men fortsatt har SKAU's ledelse av de faglige kampene vinteren og våren 1980 vært for svak.

- SK konstaterer at SKAU's arbeid med partiplanene har ligget nede våren 1980. Dette skaper store problemer for hele partiet. Mye av årsaka til det er at SKAU ikke har kunnet konsentrere seg om disse viktige oppgavene på grunn av alvorlige problemer (x) i Oslo-distriktet. SK understreker at det nå uansett vanskene i Oslo er svært viktig at SKAU tar et fast grep om planarbeidet.

SK har ikke behandla alle sider ved sitt eget og SKAU's arbeid. Men SK vil understreke at det kommer inn mye riktig kritikk av partiledelsens arbeid. Slik kritikk er nødvendig for å komme over problema, og SK ber spesielt SKAU å samle og lære av slik slik kritikk.

(x). Dette vil vi komme nærmere tilbake til i førstkommende nummer.

SKAU.

2. ÅLVORLIGE HØYRETENDENSER I PARTIET

SKs sammenfatning av den politiske situasjonen i partiet er at høyrefaren er den største faren nå. Det har utvikla seg en alvorlig høyretendens med et stadig klarere politisk innhold som dukker opp på en lang rekke områder.

- Det fins høyreavvik i holdninga til marxismen-leninismen-mao zedongs tenkning der det reises kritikk mot grunnleggende marxist-leninistiske prinsipper
- det fins høyreavvik i holdninga til den sosialistiske revolusjonen og proletarietets diktatur
- det fins høyreavvik i synet på sosialimperialismen og de pro-sovjetiske revisjonistene i Norge
- det er et utbredt syn blant mange kamerater som arbeider i kvinnebevegelsen at det er feilaktig å kjempe mot sovjets invasjon i Afghanistan i kvinnebevegelsen
- det fins høyreavvik i forhold til allianser med DNA, bla. i samband med 1.mai i form av for store politiske konsesjoner i enkelte tilfeller.
- det fins høyreavvik i synet på partiet og partimodellen, som bl.a. undervurderer sentral, kommunistisk propaganda og dagsavis, og som undervurderer den reint økonomiske kampens betydning
- det fins høyreavvik i synet på den demokratiske sentralismen, som vil avskaffe direktiver og sentral ledelse av diskusjoner i partiet og vil tillate fraksjonisme
- det fins høyreavvik i synet på kommunistene sjøl, som vil erstatte hardt og oppofrende arbeid med liberalisme.

SK understreker at dette er mindretallsstrømninger i partiet. Kameratene som har slike synspunkter er ærlige revolusjonære. SK vil løse motsigelsen med dem ikke ved å fordomme dem, men ved kameratslig diskusjon med dem for å overbevise dem om at de tar feil. Nettopp derfor vil SK klart si sin mening om høyretendensene i tida som kommer. SK mener at dersom denne tendensen vinner fram i partiet, vil det bety at AKP(m-l) går i oppløsning eller slutter å være et kommunistisk arbeiderparti. Sentralkomiteen oppfordrer medlemmene til å bruke program- og beretningsdiskusjonene til å ta opp spørsmålet om høyre og venstre.

3. VIKTIGE ULØSTE TEORETISKE OG POLITISKE PROBLEMER

SK understreker at de siste åra viser at partiet også står overfor mange politiske og teoretiske problemer som vi ennå ikke har noen løsning på. Utviklingen i Albania, i Kina etter Maos død, Vietnams invasjon i Kampuchea osv. har vist at mye av det vi trudde om sosialismen ikke var sant. Utviklinga i vesten viser også at det er mange problemer vi som kommunister i 80-åra ikke har analysert.

Noen slike problemer:

- organiseringa av den sosialistiske økonomien i et høyt utvikla industriland
- forholdet mellom demokrati og diktatur under sosialismen og politikk for å hindre at borgerskapet gjenoppretter kapitalismen
- analyse av økonomien i kapitalistiske revisjonistiske land som sovjetunionen
- analyse av hva den tekniske og økonomiske utviklinga vil bety for krisa i kapitalismen og for klasseforholda i høyt utvikla industrialiserte land.

Når det gjelder disse spørsmåla har ingen i partiet tilfredsstillende svar. Det er ei oppgave for hele partiet og ikke bare for partiledelsen å finne fram til slike svar gjennom arbeid, undersøkelser og diskusjon over lengre tid. Denne diskusjonen klarer vi ikke å slutføre til førstkommande landsmøte.

Når det er slått fast at mange av marxist-leninistenes synspunkter har vært feil, og marxismen-leninismen blir utsatt for harde internasjonale angrep, øker faren for at partiet kan forkaste det revolusjonære innholdet i marxismen og gli over til revisjonisme eller sosialdemokrati. SK oppfordrer medlemmene til å studere og diskutere våre uløste problemer og samtidig være årvåkne mot faren for å kaste ut marxismen-leninismen med det skitne badevannet.

4. PARTILEDELSSENS OG MEDLEMMENES ANSVAR FOR Å LØSE MOTSIGELSER.

SK understreker at det fins forskjellige slags motsigelser i partiet. Det fins både høyreavvik og diskusjoner om problemer der partiet ikke har noe ferdig syn. Det blir gjort fraksjonelle feil. Samtidig kommer det mye berettigta kritikk av partiledelsen og SKAU.

SK understreker at disse motsigelsene må løses riktig ved å bruke demokratiske partidiskusjoner og vedtak. Det er feil å blande ulike typer motsigelser. Det er nødvendig å fordømme fraksjonisme. Men samtidig er det nødvendig å ta vare på og lære av riktig kritikk. Kamerater som går fram på riktig måte og legger kritikken sin riktig fram er heller ikke fraksjonister sjøl om de skulle ta feil.

SK understreker at SKAU må legge stor vekt på å behandle motsigelsene riktig og ikke undertrykke noen meninger i partiet som uttrykkeskamerateislig og på riktig demokratisk måte. SK kritiserer at SKAU og enkelte ledende kamerater har brukt en for skarp form i behandlinga av polemikken mot noen kamerater, også kamerater som har hatt feil. SK understreker samtidig at ledelsen ikke kan tillate noen former for fraksjonisme.

SK ber laga om å hjelpe til med å løse motsigelsene etter metoden «enhet-kritikk-enhet». SK oppfordrer til frimodighet i diskusjon og kritikk. Vi ber om at medlemmene kritiserer feil, slåss for enheten og slår ned på ukamerateislige metoder, fraksjonisme og splittelsesmakeri.

Partiledelsen må gå i spissen for å løse problemene. Men bare med medlemmenes aktive hjelp kan vi lykkes.

Sentralkomiteen.

PARTIDISKUSJON BEGYNNER I »TJEN FOLKET»

I Oslo-partiet har det i løpet av de siste månedene foregått en intensiv partidiskusjon der stadig flere emner er kommet opp til debatt. SK mener at disse diskusjonene er av så stor betydning for partiet som helhet at debatten må føres over i »Tjen Folket», slik at hele partiet kan få kjennskap til og mulighet til å ta stilling til de motsigelsene som diskuteres. Derfor har SKAU vedtatt å gi ut »Tjen Folket» månedlig fra og med neste nummer. Neste TF vil også presentere noen av de viktigste problemene i debatten. En god del av debatten dreier seg om kritikk av SKs og SKAUs arbeid. SKAU vil i neste nummer sammenfatte sitt syn på denne kritikken og ta opp noen av de politiske linjespørsmåla som er til debatt. Kamerater som har vært med i debatten til nå og andre som ønsker å delta er invitert til å skrive sin mening. Bladet vil bli redigert slik at det gir et representativt bilde av de ulike standpunktene i debatten.

Til nå har bl.a. følgende spørsmål vært oppe til diskusjon:-

- Forslag om at Klassekampen skal nedlegges som dagsavis og diskusjon om betydninga av kommunistisk agitasjon og propaganda. Uenigheten er fortsatt sterk .
- Årsakene til krisa i partiet. Hvor stor vekt skal legges på ytre årsaker og på indre svakheter i partiet. I løpet av debatten er det oppnådd enighet om at de indre årsakene veier tyngst, men det er fortsatt sterk uenighet om hvilke indre årsaker vi skal legge vekt på og hvilke ytre faktorer som spiller inn. Det er også uenighet om hvor omfattende krisa er i partiet.
- Det foregår en debatt om partimodellen. Hva skal være forholdet mellom sentralisme og lokal sjølstendighet. Hvordan skal vi gi spillerom for lokalt initiativ samtidig som partiet tar enhetlige og raske initiativer på landsbasis?
- SKAU har blitt kritisert for dårlig grep om det faglige arbeidet og har sagt seg enig i kritikken. Men fortsatt pågår det en debatt om årsakene til nedprioriteringa - og om hvordan partiets sentrale ledelse skal prioritere de ulike områdene.
- Det har blitt reist kritikk mot brudd på den demokratiske sentralismen og tendenser til fraksjonisme. Samtidig pågår det en debatt om hvordan den demokratiske sentralismen skal praktiseres. I vedtektsdebatten er det også blitt fremma forslag som vil føre til avskaffelse av den demokratiske sentralismen eller innskrenking av den.
- Det har blitt reist kritikk av partiets kaderpolitikk og det er i gang en debatt om hvordan kadermangelen i partiet skal løses.
- Det har blitt hevda at den nåværende ledelsen i partiet er ubrukelig og bør kastes. Her er uenigheten sjølsagt sterk, sjøl om det er enighet om at det er grunnlag for kritikk av ledelsen, er det ytterst få som har fremma det standpunktet at kritikken er av en sånn art at ledelsen bør kastes.
- Det har blitt hevda at partiledelsen ønsker å legge lokk på diskusjonen og å hindre kritikk å komme fram.

Partiledelsen ønsker nå å få hele denne debatten opp i »Tjen Folket», og det vil helt sikkert dukke opp andre temaer også. Sentralkomiteens politiske utvalg (PU) har samtidig understreka at det er viktig at diskusjonen skjer innafor vedtektenes ramme, at den må være mest mulig kameratslig og at alle partikamerater må motvirke fraksjonisme. PU har også understreka at det er viktig at mest mulig av denne debatten konkluderer på landsmøtet og at den derfor så langt det er mulig knyttes sammen med de øvrige landsmøteforberedelsene.

På oppdrag fra SKAU,
AJ.

KINA-DISKUSJON I PARTIET ETTER LANDSMØTET

SK mener at det er et stort behov for en Kina-diskusjon i partiet. Det fins viktige meningsforskjeller mellom KKP og vårt parti og SK mener at partiet er nødt til å studere disse meningsforskjellene og ta stilling til hva de betyr. SK mener likevel at det ikke er forsvarlig å pålegge partiet en så stor obligatorisk diskusjon i tillegg til landsmøteforberedelsene og det presserende lokale arbeidet som svært mange partiavdelinger står

oppe i. SK mener også at det er viktig å avklare hvor vårt parti står i viktige programatiske spørsmål før vi drøfter meningsforskjellene med KKP i full bredde. Derfor har SK vedtatt at organiserte Kina-diskusjoner først skal settes på dagsorden etter landsmøtet.

Sentralkomiteens arbeidsutvalg.

FAGLIG

NOEN LÆRDOMMER FRA AKSJONENE I VINTER

En rekke lokale forhandlinger er utsatt fra 1.kvartal og til etter tariffoppgjøret. Tariffoppgjøret kan ende med et slags tak på lønnsglidninga på 3 prosent i år. En eventuell innskrenkning av forhandlingsretten til en gang i avtaleåret, vil kunne skape omfattende aksjoner i de lokale forhandlingene til høsten. I den forbindelse skal jeg forsøke å trekke ut noen lærdommer av aksjonsbølgen i vinter.

Lederen i siste nr. av Røde Fane trekker opp noen punkter. Der slås det fast at svært mange av aksjonene ga resultater. Men i denne artikkelen vil jeg først og fremst konsentrere meg om de langvarige streikene og streikestøttearbeidet.

NAF SOM KAMPORGANISASJON

NAF er rusta kraftig opp, politisk og organisatorisk. I motsetning til før har de satsa på å bygge opp distriktsorganisasjoner slik at alle lokale aksjoner skal møtes av en samla opptreden fra arbeidskjøperne. Sentralismen er også styrka på toppen. På den ene siden gir de bøter til dem som gir tillegg utover NAFs opplegg, på den andre tilbyr de full økonomisk dekning for dem som motstår aksjoner.

I Kristiansand møtte Jern og Metall en distriktsorganisasjon av NAF, det samme gjaldt for Røros. Bransjevis så vi den nye linja gjennom MVL som stort sett kjørte et felles tilbud til alle der de måtte komme med tilbud, på ca. ei krone. Det

samme gjaldt for Papir. Aksjonene i elektrokjemisk møtte også en enhetlig opptreden fra Elektrokjemisk Arbeidsgiverforening.

Det finnes riktignok motsigelser også i NAF, men de har likefullt styrka seg og følger tilnærma prinsippet: »En for alle - alle for en! »

Erstattningssøksmålene mot Buss, Rør, Greåker og Heis er også nytt siden midten av 60-åra. Det samme gjelder en mer utstrakt bruk av Arbeidsretten for å få aksjoner dømt »ulovlig». De enkelte kapitalistene opptre ikke på egen hånd, men under en sterk, sentralistisk ledelse.

Kort sagt, NAF har rusta seg til klassekamp. Dette må tas hensyn til når man legger opp taktikken for lønnskamp.

HVILKE KONSEKVENSER?

Det er ingen grunn til å anta at NAF sin harde linje var avgrensa til å holde LO/NAF-avtalen og unngå en eksplosjon etter at lønnsstoppen ble opphevet.

Til tross for misnøye og forbannelse, mange vil likevel spørre: »Nytter det å streike?» Spørsmålet kan ikke avvises som kjetterisk. Særlig ikke etter at både buss, rør og til en viss grad Røros ble nedlagt uten innfrielse av kravene. Et felles trekk for dem alle var dessuten skrapte streikekasser og trusselen om erstatningssøksmål henger der.

Årsaken til nedleggelse av de nevnte streikene varierer noe og dette er ikke plasser for detaljerte oppsummeringer. I stedet skal jeg trekke ut noen generelle lærdommer av disse aksjonene som vi bør ha i hue.

VURDER EFFEKTEN

For å unngå misforståelser: Streik er ikke den eneste aksjonsformen, noe de utallige forskjellige aksjonene i vinter viste. Aksjonsformene må alltid tilpasses nivået blant folk, forberedelsene og en analyse av hva man mener er nødvendig for å få bedriften til å gi etter. Når jeg i det følgende diskuterer streik, så er det fordi denne aksjonsformen er den mest krevende og fordi flere av de fulle streikene i vinter led nederlag i første omgang. Samtidig er jeg overbevist om at det flere plasser vil bli nødvendig med nettopp full streik i de lokale forhandlingene.

Særlig NAFs strenge sentralisme krever at vi vurderer effekten av en streik nøye. Det vil i mange tilfeller bli vanskeligere å splitte ut en bedrift fra blokken enn det har vært tidligere.

Bussarbeiderne regna med fullt trafikkaos i Oslo og omegn da de satte igang og at dette kaoset ville framtvinge en rask løsning. Streiken kunne ikke vare mer enn en uke, ble det sagt. De tok fullstendig feil. Det var ingen bedrifter som stoppa opp fordi arbeiderne ikke kom seg på jobb. Det ble ikke store trafikk-korker. Jo lenger streiken varte, dess bedre klarte folk å tilpasse seg. Dermed ble presset, spesielt på myndighetene, kraftig redusert.

Da verkstedsarbeiderne aksjonerte i NSB, regna de med at overtidsnekten ville stanse togene etter maksimum 4 dager. De oppga aksjonen etter trussel om Arbeidsrett og samtaler med Tor Halvorsen etter en uke. Men ikke et tog sto.

Når NAF da dekker de økonomiske tapene for sine medlemmer, så er det opplagt at det må nøyerer vurderinger til. For kort å peke på noen momenter som bør tas med.

En lengre aksjon på Rosenberg ville ha vært hundre prosent effektiv fordi det som sto på spill var et helt års utsettelse av oljeproduksjonen, noe NAF ikke kunne «erstatte». Dette er et åpenlyst eksempel.

Man behøver ikke jobbe på Rosenberg for å kunne streike effektivt. Heismonstørene har med hell utnytta konkurransesituasjonen mellom de forskjellige firmaene i bransjen. Streik i den ene av to konkurrenter legger markedet åpent for den andre. Tap av markedsandeler kan ikke erstattes økonomisk. Heller ikke et firmas ry for å kunne holde leveringsfrister på større ordreparter.

Samlet betyr dette at NAFs erstatningslinje ikke er så effektiv i alle situasjoner som det kunne se ut som. I bussarbeiderstreiken var den effektiv nok, fordi busselskapene i praksis ville tjene penger på stansen. Det var ingen konkurrenter og de sparte slitasje på materiell.

POLITISK EFFEKT

Men man er ikke avhengig av å ramme økonomisk drepende. Politisk effekt har også stor betydning. Noe som til en stor grad var tilfelle på Greåker Dampvaskeri. Dersom man er i stand til å vise til særskilt urettferdige lønnsforhold, så vil det utgjøre et viktig press i seg sjøl. Til en viss grad blei slike saker utnytta i Rørosstreiken der arbeiderne påvise en «lavtlønnsring» rundt Røros. Dette blei tatt opp i kommunestyret og fikk en viss effekt. Dersom ikke bl.a. økonomien hadde blitt så dårlig, så er det ikke umulig at nettopp slike saker ville kunne ha ført til full seier.

OPPTRAPPING

Det er ikke nødvendigvis lurt å sette igang en full streik med alle arbeiderne på ubestemt tid som første tiltak. Bussarbeiderne gjorde etter min mening en feil her. De tok ut alle medlemmene. Inkludert 250 som ikke var omfatta av forhandlingene. I praksis var disse i sympatistreik fra første dag. Dette gjaldt bl.a. en stor del av dem som blei streikebrytere i Follo-selskapet. De fyrte av den største kanonen straks og hadde ingenting i reserve.

Det bør vurderes å kjøre ut mindre grupper som vil ha stor effekt, så sant dette ikke fører til splittelse innad i klubben. Økonomisk vil det også være mye lettere å gi dem skikkelig streikestøtte.

ORGANISATORISKE OG POLITISKE FORBEREDELSE

Her står mye ugjort. Det trengs forberedelser på mange plan. Noen stikkord. Alle andre klubber i konsernet eller i bransjen bør gjøres kjent med kravene på forhånd. I så stor grad som mulig må det også kjøres agitasjon i lokalpresse etc. Dette har en tendens til å bli neglisjert og så blir det ikke tid når streiken er i gang.

Streikeledelsen bør være sikta ut en tid på forhånd, sånt bør ikke skje spontant på møtet som vedtar streik. Det bør også foreligge en plan for hvilke oppgaver streikeledelsen skal ta seg av.

Det bør vurderes samarbeid med klubbene i samme situasjon om felles aksjoner. Fellesopplegget i elektrokjemisk i vinter førte ikke til nevneverdige resultater, men den slags samarbeid bør ikke avvises av den grunn. Erfaringene fra Jern og Metall i Kristiansand er mer positive. Der vedtok avdelingene at alle klubbene skulle gjensidig støtte hverandre til et felles minimumskrav var innfridd.

Det tar vanligvis 2 til 3 uker før streikestøtten for alvor begynner å strømme inn. Enhver forening som ser

den minste mulighet til at den kan gå til aksjon, bør alt nå begynne å kreve inn en eller annen form for ekstrakontingent som en forberedelse. Her bør vedtektene studeres fordi noen forbund krever godkjenning i toppen for ekstrakontingent. Da bør en finne andre former.

Rørleggerne knakk av økonomiske grunner. De hadde over 300.000 på en konto som foreninga disponerte. Men de frigjorde ikke disse midlene før aksjonen var et faktum. Dermed fikk de dem ikke ut av banken fordi det krevde fungerende tillitsmenn. Slike fonds bør sjekkes på forhånd og se på vedtektene for dem.

STRIKESTØTTE

Det ville være moralistisk tull å tru at partiets innsats kan dekke flere tusener arbeidere i streik på en gang. Det har vi aldri vært i stand til. På den andre siden har det støttearbeidet vi går i spissen for, gått en god del tilbake de siste årene.

Årsakene er mangfoldige. Det er etter min mening åpenbart at den feilaktige nedprioriteringa av det faglige arbeidet i partiledelsen er en viktig årsak. På den andre sida er det også viktige objektive vilkår som er endra. Det er f.eks. hverken mulig eller ønskelig å gire om hele partiet i streikestøttearbeid slik det delvis blei gjort tidligere. Uansett, så går det an å gjøre en bedre jobb enn det som har vært gjort i det siste.

SSK-ene eksisterer i praksis ikke lenger. De har spilt en uvurderlig rolle tidligere og de representerte en helt riktig taktikk for streikestøttearbeidet i en lang periode. Når de ikke lenger eksisterer, så skyldes ikke det bare nedprioritering. Men også det faktum at konjunktorene for streikestøtte har endra seg positivt i fagforeningene. Fra Block-Watne-streiken og utover, har støtte i fagforeninger utgjort hoveddelen av den økonomiske støtten uansett om streiken har vært ulovlig eller lovlig.

Dette er en progressiv utvikling som bl.a. har sammenheng med vår økte innflytelse i tillitsmannsskiktet.

Vår oppfatning er nå at styrking av streikestøttearbeidet ikke skal skje gjennom en gjenoppbygging av SSK-ene. Vi skal kort i noen punkter peke på tiltak til en slik styrking.

- De streikende må sjøl ut på gata. Så sant vi har innflytelse på en streik, så er dette en sentral jobb. Det betyr enormt mye, både økonomisk og politisk og er med på å skape et aktivistmiljø innad i streiken.

- Vi må utfnytte det legale apparatet mer og få til lister som går rundt på arbeidsplassene som har tillitsmenn eller styre i ryggen.

- I så mange klubber/foreninger som mulig bør det bygges opp beredskapsfond til aksjoner, egne og andres.

- Overalt bør det vurderes å opprette midlertidige støttekomiteer knytta til hver enkelt streik. En komite som f.eks. består av tillitsmenn som støtter streiken. Uansett om disse jobber mye med streikestøtten eller ikke, så kan de utgjøre et hode på arbeidet som gir det en viss autoritet.

- Vi må gjenreise tradisjonene med større støttemøter med kultur etc., der representantene for de streikende holder appell og vi samler inn større summer i en gang.

- Partiet bør alle større steder sørge for bedre markering på gatene. F.eks. gjennom å stille med støttetropper på et viss, mindre antall kader som sørger for stands på sentrale plasser. Vi viser oss for lite på gatene nå. Her trur jeg boligavdelingene kan spille en viktig rolle.

I Oslo er det oppretta et aktivist-samarbeid mellom SU og RU.

På oppdrag
fra Faglig Utvalg
Olaf.

P.S. Det arbeides i dag med et samarbeid mellom alle som er stevna for Arbeidsretten med erstatningssøksmål. Vi ber kameratene følge med og gi støtte til en propaganda-aksjon for at sakene skal trekkes.

Faglig Utvalg

21.AUG.

21.AUGUST 1980: ENDA-VIKTIGERE ENN I FJOR!

21. August-dagen er like om hjørnet. Dersom den anti-sosialimperialistiske markeringa skal bli vellykka, må arbeidet snart starte på enkelte større steder, og på de stedene som ønsker å gjøre noe sjøl om de ikke er pålagt å gjøre det. Jeg skal her legge fram noen synspunkter på 21.august-dagens politiske profil og prioritering.

FOR LÅG PRIORITERING

For tida er anti-imperilaistisk arbeid

gitt ganske beskjeden plass i det daglige partiarbeidet på de fleste stedene i landet. Dette henger sammen med krisetendenser i partiet. Det avspeiler en korrigering i de sentrale planene (vekk fra oversentralisering), vekk fra for mange sentrale pålegg og oppmuntring av lokalt armslag. I en periode har dette uvtlsomt vært nødvendig. Et av de områdene som er prioritert ned i de sentrale partiplanene er nettopp det anti-imperialistiske arbeidet.

For en kortere tid holder dette kanskje så vidt. Men jeg vil hevde at det holder såmenn ikke lenge. For et parti

som vårt - et leninistisk parti - må den proletariske internasjonalsismen stå høyt i kurs. Uten en betydelig oppmerksomhet og arbeidsinnsats på dette området står vi i fare for å forfalle til reformistisk og sneversynt brodpolitikk. Den arbeiderklassen som bare er opptatt **avegen** framtid og eget brød og ikke utvikler solidaritet med andre undertrykte og utbytta, havner i sjávinismens gróft. Dette er sagt for. Men i en tid hvor faren for verdenskrig óker raskt og Sovjets ekspansjon griper om seg, blir det sárlig viktig á starte arbeidet med á *heve* partiets internasjonale profil. Uten en slik målbevisst innsats, vil jeg hevde at en slik låg prioritering av anti-imperilaistisk arbeid uttrykker *høyre-avvik*.

Det er ett av flere argumenter for á holde 21.august-dagen i skikkelig hevd.

FORTSATT EN VIKTIG DATO

Det fins et syn som hevder at *dato*-rutine i partiets arbeid har vært og er en mare. At vi har hatt en tendens til á prioritere partiets innsats for mye til datoer - og for mange datoer - er utvik-somt riktig. Men dermed er det ikke sagt at *noen* viktige datoer ikke skal holdes i hevd, 1.mai er en slik dag, 21. august er etter min mening også en slik dag, om enn av en mer beskjednen dimensjon. Den internasjonale utviklinga viser at dagen óker i betydning som protestdag og solidaritetsdag med det tsjekkosllovakiske folket. Det går nå en ubrutt kjede av aggresjoner fra Tsjekkosllovakia, via Eritrea, Kampuchea og til Afghanistan 1979. Og okkupasjonen varer ved i Tsjekkosllovakia. Da går det ikke an á vende ryggen til de som trenger solidaritet. Á vende ryggen til sosial-imperialismens *ofre* er det samme som á gjøre Sovjets frammarsj lettere. Á svekke solidariteten med et folk som lever under Sovjets jernhæl, frigjør sovjetiske styrker og innsats ved andre forntavsnitt, for eksempel i Eritrea eller i Afghanistan.

Bare av den grunn må vi holde 21.augustdagen i hevd, også i 1980.

Så langt noen argumenter mot synspunkter som peker i retning av á avvikle 21. august som en viktig anti-sosialimperialistisk dag.

FORSLAG TIL POLITISK PROFIL

Hva bør være vårt forslag til *politisk profil* i ár? Her er mitt forslag:

- De absolutt fleste parolene bør dreie seg om Tsjekkosllovakia og Óst-Europa. For eksempel: Sovjet ut av Tsjekkosllovakia (hovedparole). Stótt Charta-77. Stótte til den demokratiske opposisjonen i Sovjet, og til de óst-europeiske folkenes kamp for demokrati og nasjonal uavhengighet (gjærne konkret). Altså, ganske lik parolene i fjor.

Det er fortsatt gode grunner for á konsentrere plattformá såpass. Jeg tror dette vil vinne stótte i breie politiske kretser som vi ónsker á danne aksjons-enhet sammen med.

I ár er det likevel *en* annen sak jeg mener bør med: Mot Sovjets okkupasjon av Afghanistan. Denne okkupasjonen brakte verden et kraftig skritt nærmere verdenskrig. Den ápnnet óynene på kanskje millioner, og titusenvis i Norge. Sovjets *trussel* trádtte klarere fram enn noensinne. I 1968 okkuperte Sovjet Tsjekkosllovakia, i 1979 sto Afghanistan for tur. Afghanistan ble utsatt for en utilslort og direkte sovjetisk angrep- uten stråmenn. Svært mange i Norge ser sammenhengen mellom Tsjekkosllovakia og Afghanistan. Vi ónsker at flest mulig skal se en slik sammenheng, og samtidig ónsker vi breiest mulig enhet på et minimumsgrunnlag. Ut fra situasjonen i verden og ut fra opinjonen i Norge mener jeg at det i *ár* er naturlig og riktig á ta med parolen *Sovjet ut av Afghanistan* 21.august. I plattformá (innleninga til

oppnop ol.) bør sammenhengen trekkes, og Sovjet pekes ut som en aggressiv makt. *Sovjets ekspansjon* bør få søkelyset på seg. Dette vil *utvide aksjonsenheten*, ikke snevre den inn. Og dette er begrunnelsen for at plattformen blir foreslått utvida med Afghanistan-spørsmålet i forhold til i fjor. I fjor konsentrerte vi parolene utelukkende om Øst-Europa. Jeg mener det var riktig, for situasjonen var ikke moden da til å vide ut grunnlaget. Men etter Sovjets okkupasjon av Afghanistan stiller dette seg annerledes. Jeg tror *svært* mange ser sammenhengen mellom Sovjets overfall på Tsjekkoslovakia i 1968 og Afghanistan 1979. Å markere denne sammenhengen vil ganske sikkert bidra til at aksjonsenheten *utvides* og styrkes. Derfor er en slik taktisk justering av profilen i år viktig og nødvendig.

Personlig ville jeg ikke hatt noe imot at 21.augustdagen mer og mer ble en erklært kampdag mot sosialimperialismen, mot krigsfaren. Objektivt sett - ut fra hvordan verden ser ut - er det gode grunner for dette. Ser vi derimot på de mulighetene vi har til å skape stor og reell politisk *bredde* i aksjonsenheten, tror jeg

det meste taler for å satse på den foreslåtte profilen. Venstrefolk, sosialdemokrater, Dammantilhengere, m.fl. er i ferd med å bli faste samarbeidspartnere 21.august, så sant grunnlaget er noe de kan stå inne for. Denne tendensen må vi ta vare på, komme i møte og utvikle skritt for skritt.

Et ekstra argument for at »Sovjet ut av Afghanistan» bør være med, er hva ledende Charta-folk sjøl sier om okkupasjonen: De var blant de første som gikk sterkt ut mot udåden i Kabul og appellerte til hele verden om å vise solidaritet. De som opplevde Praha 1968 vet hva de snakker om.

Egentlig burde 21.august-dagen vært markert på svært mange steder rundt om i landet. De stedene som i årevis har hatt demonstrasjoner og møter, bør se det som en oppgave å *utvikle* og styrke markeringa i forhold til i fjor. Andre steder bør stille seg spørsmålet: Bør vi ikke som kommunister vurdere om vi i år - slik verdenssituasjonen utvikler seg - kan gjøre noe 21.august?

På oppdrag fra
SKAU,
Håvard.

8 MARS

HVA SKJEDDE 8.MARS 1980?

Vi har ennå ikke materiale til noen fullstendig oppsummering av 8.mars, fordi vi dessverre mangler mange rapporter. Men vi sitter med tilstrekkelig materiale til å slå fast en viktig konklusjon: »NKP» og deres syn på den internasjonale situasjonen styrka seg 8.mars. Dette skjedde drøye to måneder etter Sovjets innmarsj i Afghanistan. Derfor er det nødvendig å drøfte dette problemet.

SOVJETS IDEOLOGISKE OFFENSIV

For å nøytralisere protesten mot okkupasjonen av Afghanistan og kamuflere de stadig mer åpne forberedelsene på krig har Sovjet starta en ideologisk og politisk offensiv. Når partier og stater krever straffetiltak mot Sovjet som en reaksjon på okkupasjonen svarer Sovjet

med parolen: »Nei til ny kald krig». Underforstått: straffetiltak mot Sovjet er det samme som macCarthyismen i femti-åra. I stedet skal Vesten glemme Afghanistan og fortsette kontakten med Sovjet som før. Jo mer aggressiv Sovjet blir, jo kraftigere vil denne propagandaen bli. Den er i seg sjøl en viktig psykologisk og forberedelse til krig. Den splitter motstanden mot aggresjon og lammer alle effektive mottiltak, dersom den vinner fram. Som en kamuflasje for krigsforberedelsene sine har Sovjet lansert en voldsom kampanje for nedrustning, det vil si, Sovjets mulige ofre og den andre supermakta skal ruste ned, men ikke Sovjet.

Denne kampanja fra Sovjet har vært svært vellykka. Den største massedemonstrasjonen mot Sovjets okkupasjon av Afghanistan i Vesten, blei holdt i Oslo i januar, i andre land har det vært lite eller ingenting. Mange land har tross sin stemmegiving i FN bøydt helt eller delvis av for presset. Sovjet-inspirerte fredskampanjer står sterkt i mange land.

SOVJET OG KVINNEBEVEGELSEN

Sovjet bruker ulike kanaler til å fremme sine paroler og kampanjer. Forsøkene på å vinne innpass i fagbevegelsen er kjent. I kvinnebevegelsen ligger forholda godt til rette for en Sovjet-offensiv. Pasifismen står sterkt og motstand mot imperialistisk krig er ofte uklar. De finske revisjonistene tok initiativet til kampanjen »Kvinner for fred». Det ideologiske grunnlaget svarte til Sovjets ønsker, sjøl om det finnes ulike strømninger i denne kampanjen. En fredsbevegelse som ikke peker utfienden, de imperialistiske supermaktene og særlig Sovjet, og som ikke tar avstand fra angrepskrigen mot Afghanistan, tilslører og forkludrer, og er ikke egna til å bekjempe krigsfaren. På tross av at »Kvinner for fred» ikke er egentlig organi-

sert vant dens paroler raskt innpass i kvinnebevegelsen. Et langsiktig mål for Sovjet er sjølsagt en åpent pro-imperialistisk kvinnebevegelse. Men veien til en slik bevegelse må gå gjennom flere trinn, der det viktigste i første omgang er å dempe kritikken av Sovjet og avlede oppmerksomheten fra denne supermaktas aggresjon.

KOMMUNISTENE OG SOVJET-OFFENSIVEN

Vår analyse av Sovjets utenrikspolitikk har slått til mer enn vi kunne ane. Vi ser de vidtrekkende konsekvensene av Sovjets politikk, derfor er det vår plikt å avsløre den sovjetiske taktikken for folk flest og vi må gå i spissen for å motvirke Sovjets ideologiske offensiv. Hvor godt eller dårlig vi lykkes i dette vil ha avgjørende betydning for hvilke forhold vi skal kjempe under dersom Norge blir okkupert. Ingen annen politisk kraft i Norge kan gjøre dette for oss. En innbitt motstand fra vår side er den avgjørende faktoren for hva som skal bli utfallet av denne politiske kampen om opinionen og om massebevegelsen.

»NKP» GIKK FRAM 8.MARS

Når »NKP»eren Kjersti Scjøn talte på samarbeidskomiteens torgmøte i Oslo var det ingen enslig svale. Det var et uttrykk for at »NKP» gikk fram 8.mars i innflytelse. Andre steder i landet klarte »NKP» i allianse med andre krefter å spille AKP(m-l) og Kvinnefronten ut over side-linja. (Minst tre-fire steder.) Mange steder lyktes revisjonistene i å få vedtatt sine internasjonale paroler i stedet for Afghanistan-paroler. På den måten deltok AKP(m-l) i demonstrasjoner der »Våpen-milliardene til mat» eller »Nei til ny kald krig» var hovedparoler. Dette må opp-

summeres som taktiske tilbakeslag for oss og den anti-imperialistiske kampen, og som taktiske seire for »NKP» og sosial-imperialismen. Etter 8.mars 1980 må vi slå fast at »NKP»s politikk har større innflytelse i kvinnebevegelsen enn på lenge.

DEN REVISJONISTISKE INN- FLYTELSEN MERKES I PARTIET

Når »NKP» har lyktes i denne taktikken kan det ikke skyldes den objektive situasjonen i Norge eller verden. Sovjet har blamert seg i den grad at 90% av den norske befolkninga aktivt fordømmer invasjonen i Afghanistan. »NKP» har lyktes bl.a. på grunn av svakheter i AKP(m-l). De fleste steder har partiet kjempa aktivt for å få med seg kvinnebevegelsen i protesten mot Sovjet og mange steder har vi lyktes i det. Men som en understrømning har det noen steder vært uvilje til å stå hardt på Afghanistan-parolen og en vilje til å gå svært langt i å godta revisjonistiske paroler. For å underbygge dette blir det brukt ulike argumenter. Noen kamerater sier at Afghanistan-parolen ikke tar hensyn til de lokale forholda. Det er mulig å være enig i et slikt argument, isolert sett, dersom kvinnekampen på et sted ligger på et lavt nivå eller er svært fersk. Men dersom en på et slikt sted godtar revisjonistenes paroler, holder likevel ikke argumentet. Dersom vi godtar at den lokale kvinnekampen ikke er kommet ut over de helt nære dagskrava, blir det uforståelig at en skal godta parolen »Våpenmilliardene til mat» eller »Nei til kald krig», men ikke kan godta Afghanistan-parolen. Det virkelige problemet blir ikke lenger motsigelsen mellom lokale og internasjonale paroler, men motsigelsen mellom hvilke internasjonale paroler revisjonistene kan godta og hvilke de ikke kan godta. Dermed har vi vært utsatt for et revisjonistisk press.

De aller fleste steder i Norge der det blei organisert 8.marsdemonstrasjoner er imidlertid ikke kvinnekampen så fersk. Det har vært organisert sterke demonstrasjoner tidligere med paroler bl.a. mot Sovjet. Når vi på slike steder går tilbake på Sovjetparolene er det derfor snakk om et klart tilbakeskritt. Dette tilbakeskrittet kommer bare litt over to måneder etter okkupasjonen i Afghanistan, i en situasjon der Sovjet har brakt verden på randen av krig. Da går det ikke lenger an å snakke om at »Afghanistan-parolen ikke passer lokalt» eller at det er en utidig innblanding i kvinnebevegelsen å kreve Afghanistan-paroler. I slike tilfeller er det klart at vi har bøydd av for et ideologisk press som i siste instans kommer fra Sovjet.

SKAU's DIREKTIV OM 8.MARS

Kort tid før 8.mars konstaterte SKAU at det var vakling i partiet på vår holdning til noen viktige prinsipp-spørsmål. Vi registrerte vaklinga i forhold til Sovjetparolene og vi kunne også slå fast at det fantes en tendens blant partikamerater til å ville godta samarbeidsvilkår som kunne skade Kvinnefronten. Blant noen få partikamerater i Oslo f.eks. var det et ønske om at Kvinnefronten skulle godta Samarbeidsutvalgets tog *uansett*, uten innflytelse over parolene og uten innflytelse over talene. Om vårt parti hadde overtalt KF til å følge ei slik linje, ville vi gitt et aktivt bidrag til de anstrengelsene som bl.a. krefter i SV gjør for å undergrave og ødelegge Kvinnefronten.

Vi sendte derfor ut et direktiv for å motvirke to skadelige strømninger. Ei foreløpig oppsummering av 8.mars ga oss rett i at disse strømningene fantes.

Det er kommet en del kritikk av direktivet. Noe av kritikken kan vi si oss uforbeholdent enig i.

1) Direktivet kom for seint. Helt riktig. Vi skulle ha forutsett problemene på et

tidligere tidspunkt og gitt direktivet mye tidligere, slik at det kunne blitt diskutert grundig blant partikameratene.

2) Direktivet mangler konkret veiledning om hva vi skal gjøre dersom f.eks. ikke KF lokalt støtter våre forslag. Riktig. Direktivet sier at vi ikke skal trekke oss på Afghanistan-parolen. Det kan bety brudd, men i en trengt taktisk situasjon kan det bety at partiet protesterer og går ut offentlig med kritikk av dette punktet, men ellers deltar i demonstrasjonen. Disse avveiningene skulle vært forklart. Noen steder har kameratene gjort dette siste, og vi oppfatter det slik at de har opptrådt i samsvar med direktivets innhold.

Det er også kommet kritikk som vi er uenige i.

1) »Direktivet behandler KF som underbruk av AKP(m-l).» Nei. Det gjør det

Det er også kommet kritikk vi er uenige i! 1) »Direktivet behandler KF som underbruk av AKP(m-l).» Nei. Det gjør det ikke. Det er et direktiv for hva kommunistene skal gjøre. Det står uttrykkelig i direktivet at f.eks. »...vi som kommunister bør fraråde KF fra å innlate seg på noen form for slik falsk »enhet» (der KF gir opp sin politiske linje og sin sjølstendighet). Ordet »fraråde» er brukt bevisst for å

understreke at vi skal argumentere, og ikke tvinge KF til å gjøre det ene eller det andre.

2) »Direktivet gjør anti-imperialistiske paroler til hovedsak i kvinnekampen». Nei. I innledningen til direktivet understrekes det to steder at det er de dagsaktuelle kvinnekrava mot statens nedskjæringspolitikk, for arbeidsplasser, for daghjem og sekstimersdag osv. som må danne hovedgrunnlaget og utgangspunktet for taktikken. I sjølve direktivet sies det at det nettopp er et ufravikelig krav at paroler og taler tar opp disse kampsakene. Først deretter går vi inn på de anti-imperialistiske parolene, og det gjør vi ikke minst fordi 8.mars er en internasjonal kvinnedag. Her er det kanskje uenighet i partiet, men SKAU mener at den internasjonale kvinnedagen må preges av internasjonal solidaritet. Det er ikke det samme som at vi vil kreve Afghanistan-paroler inn i enhver daghjemsaksjon eller anti-pornoaksjon. Men det er et spørsmål om partiets grunnleggende innstilling som internasjonalister.

På oppdrag fra SKAU,
AJ.

SOMMER LEIR

ER DU HJEMMESITTER?

Kort tid etter invasjonen i Afghanistan sendte russerne trussel-telegrammer mot Norge. Hvorfor blei så mange partimedlemmer sjokkert av dem? Var ikke dette utspillet helt i tråd med vår analyse av krigsfare? Er det slik at hver måned som går uten bastante påminnelser, luller oss inn i drømmer om at krigstrusselen ikke er så reell? At vi i det minste ikke trenger å bli plaget av angst og bekym-

ring?

På den andre sida var de siste dagene i desember en viktig vekker og mange kamerater tar nå krigstrusselen alvorlig.

Dette er noe av bakgrunnen for at temaet »Krig i vår tid. Hva gjør vi?» skal opp på samtlige Rød Front-leire i sommer.

Denne diskusjonen er et viktig ledd i partiets arbeid med å få et nøkternt og

kaldblodig syn på krigsfaren og skjerpe kampen mot de sovjetinspirerte »fredsvennene» i Norge. Vi må analysere hva en okkupasjon av Norge vil bringe og svare på mange av spørsmåla som gjelder hva vi skal og ikke skal gjøre i en slik situasjon. (I parentes bemerkt vil sjølsagt leirdiskusjonen ikke kunne føres på samme måte som en intern partidiskusjon)

Det sier seg sjøl at de partimedlemmene det gjelder må gjøre sitt ytterste for å delta på disse leirene. Videre må vi spørre mange uorganiserte kamerater om å delta.

Enkelte partikamerater gir uttrykk for at de i år vil »prioritere ferien», og mener med det at de ikke vil delta på leir. Vi vil kritisere denne tendensen. Leirdiskusjonene er av svært stor betydning for partiet framover. Rød-Front-leirene har nå definitivt gjort opp med utslag av »venstre»-feil når det gjelder stil og program slik at det er fullt mulig å ha reell ferie i forbindelse med leiroppholdet. Rød Front Påskeleir har allerede vært et slående eksempel på at deltakerne reiser hjem med dobbelt pågangsmot og optimisme.

Vi vil derfor oppfordre medlemmene og ledelsen i parti-enhetene til å ta opp dette spørsmålet alvorlig og kjempe mot »ladet-skure»-stilen i mobliseringa innad og utad i partiet. Dette betyr ikke at *alle*

MELDING FRA SOMMERLEIRUTVALGET OM KJØP AV LEIRSTED

I 1978 blei det samla inn i overkant av 1 million kroner for å skaffe permanente leirsteder til den progressive bevegelsen i Norge. Rød Front-leirenes representant i Sommerleirfondet kan nå melde at disse pengene er anvendt for å skaffe et slikt sted i Østlandsområdet. Leirstedet egner seg både til mindre stasjonære leire, som kurs- og konferanse- sted og som utgangspunkt for vandrelire. I en innkjøringsfase vil stedet bli brukt med visse restriksjoner, inntil det kan få en mer framtrædende plass som politisk og kulturelt aktivitetssenter.

Nærmere presentasjon av stedet vil komme seinere.

partimedlemmer »må» dra på leir, og det er ikke direktiv om å delta. Men hver enkelt bør reise politisk kamp i organisasjonene for at krigsfaren skal bli tatt alvorlig med de praktiske konsekvensene det får for oss.

Sommerleirutvalget.

KRIG
-i vår
tid

HVA SKAL BERETNINGA BRUKES TIL?

Etter å ha lest SKs Beretningsutkast, må jeg si at jeg liker tendensen: slutt på »mursteiner» om alt mulig men som ingen gidder lese. Likevel synes jeg SK går vel langt i denne retningen i kapitlene 2 og 3, dvs. om den internasjonale og norske situasjonen.

Har antidogmatismen fått oss fra å uttale oss om noe som helst? SK snakker om at disse avsnittene bare skal være »referanserammer» om partiets virksomhet.OK. Det betyr for meg at de skal være *grundige og mest mulig korrekte*, men *kortfatta* (jmf. Stalins beretninger). Medlemmer og sympatisører (for beretninga skal vel offentliggjøres) *trenger analyser* av norske og internasjonale forhold slik SK ser dem. Vi trenger ei beretning som har mer enn informasjonsverdi om SKs arbeid, den må ha *bruksverdi* for oss. Her har utkastet mangler.

Konkret:

I skrivende stund har Sovjet invadert Afghanistan og trua Norge i ei Tass-melding. Krigen har rykka et skritt nærmere. Beretninga bør gi ei god analyse av det som skjer. Slik den står, dvs. utfra rekkefølgen, virker det som splittelsen KKP-APA er viktigst i verden? Jeg ønsker meg kapittel 2 sånn:

a) *Krigsfaren*, eksempler fra Sovjets aggresjon og USAs vilje til mottiltak, analyse av hva som kan få det til å smelle (feks. invasjon i Pakistan ?) S: i s KK-analyse om hvorfor Sovjet må ekspandere, Kinas mottiltak, Munchenpolitikken, Sovjet i Nord m.m. Kort og litt programmatisk med velvalgte ord og setninger!

b) *Den 3. verdens kamp*, om framgangene, om sionismens isolasjon, om endringene i Zimbabwe, om Kampuea,

BERETNINGSDEBATTEN

Det er til nå kommet inn lite kommentarer til beretningsutkastet som er sendt ut. Innlegg som kommer inn til redaksjonen er lite knytta til utkastet.

For ettertida ber vi om at kameratene tar opp lærdommer, erfaringer og kritikk som er knytta til beretningsutkastet. Innlegga bør ta for seg både positive og negative sider ved utkastet.

Her kommer et innlegg til denne debatten.

Red.

Eritrea osv., og om Iran og Nicaragua.

c) *Økonomisk krise*, (jeg synes den ser svært så vedvarende ut, uten skikkelig oppgang - hva mener SK?) og politisk krise (høyrebølgen) i Vesten, streiker osv.

d) *Teknologisk revolusjon*.

e) *Splitta m-l-bevegelse*, APAs reaksjonære linje, krise i marxismen.

f) *Kinas rolle i verden*, (?)

Tilsvarende kritikk rammer kapittel 3. Hvor mener SK at den økonomiske krisa i Norge står? Hva er situasjonen for SV, NKP, DNA ? Hvordan er det med den anti-sovjetiske opinionen i Norge (viktig!) ? Bra at faglig kamp blir lagt mest vekt på!

Ellers mangler *samenes kamp*! Og under miljø bør olje, Alta og kjernekraft trekkes fram. Fagbevegelsens rolle i kampen mot Norsk Front bør framheves.

EBBE I KLASSEKAMPEN?

Under kapitel 2 side 4 står det:

»AKP(m-l) har ikke tidligere vurdert den såkalte høyrebølgen eller diskutert muligheten for ebbe i klassekampen.»

Dette står altså i det internasjonale kapitlet. Jeg spør: ebbe i forhold til når?

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebatt

Förrige landsmøteperiode ? Da tror jeg det må ha vært en overvurdering ute og gått tidligere, a la FRAP som lederen av Spanias frihetskamp. Har kampen mot National Front, eller streikekampene i England gått tilbake? Eller streiker og naturvernkamp i USA og Vest-Tvskland ?

Jeg er enig i at det er ebbe i klassekampen i Vesten. Men det har det vært i mange år! I hvertfall siden Paris 1968, i vesten som helhet kanskje siden femtiåra?

Som sagt: jeg tror »problemet» er at vi nå er mer realistiske enn før i analysene. Les KK i -75 - 77, og du får inntrykk av at revolusjonen er like om døra!

SKAL BERETNINGA VÆRE EI HISTORIEBOK ?

Kapitel 4 til 6 gir litt følelse av kronologisk historiebok. Jeg foreslår: *slå alle tre sammen*. Da kan fagligarbeidet, KK-arbeidet osv. leses i ett, og det er fornuftig for forståelsens skyld. Tendenser blir klarere, gjentakelser unngås osv. Videre synes jeg at lange avsnitt om sommerleirene, klassikerplanen og studie-kampanjene er unødvendig, likeledes henvisninger til diverse TF-artikler osv.

HAR VI LÆRT NOE AV OPPGJØRET MED HØYREAVVIKET ?

Rundt omkring siste landsmøte pågikk ei kampanje mot høyre, over stakk og stein - og nesten »over lik».

Det *fantes* et høyreavvik i synet på sosialimperialismen, i synet på revisjonismen, arbeiderklassens ledende rolle. Dette var det *bra* at vi gjorde opp med. Det var *synd* at vi ikke laga en ny taktikk, på disse tre sakene.

Men det *fantes* et langvarig *venstreavvik* som kanskje var like viktig og som ble nesten urørt i en manisk frykt for høyrefeil. F.eks. AKMED-linja i EEC-kampen og deler av frontpolitikken ellers (Norge ut av NATO-kampanja m.m.): Resolusjonsmakeriet. Tendensen til alltid å lage våre egne fronter osv.

Dessuten *fantes* det mye bra som ble ødelagt i dette oppgjøret med høyre. I utkastet s.12 står det om ungdomsarbeidet at høyreoppgjøret hadde *mest positive* resultater? Mon det. I det fylket jeg bor var det 4-5 RU-lag før dette »oppgjøret», som hadde mange medlemmer, som reiste kamper for ungdomsklubber og i NGS, som studerte, som verva osv. Etter oppgjøret var omtrent alt dødt!

I kvinnearbeid, faglig arbeid mm. ble viktige linjer, ikke-sekteriske holdninger avløst av proklamasjoner, sekterisme, »avsløringer» osv. Bra folk ble hetsa. Vi skilte oss fra massene. Nye folk på arbeidsplassene visste alt om alle ting og la ikke skjul på det osv. osv.

Poenget mitt er at beretningsutkastet ikke tar opp venstreavvikene skikkelig, *sekterisme og dogmatisme* som nå opptar masse medlemmer og ses på som hovedforklaringa på problemene i partiet (sånn virker det på meg), - alt dette farer utkastet over med harelabb.

Da blir det ei dårlig beretning.

Perscha.

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeb

NEDTONES LINJEKAMPENE I PARTIET?

Arbeidet med å løse problemene i partiet, er et spørsmål om å korrigere feil som har eksistert i partiets arbeid, ett spørsmål om å løse motsigelser. Imidlertid er ikke alle motsigelser like viktige, noen vil ha større betydning enn andre, og om vi skal ha framgang i arbeidet blir ofte et spørsmål om å løse den/eller de viktigste politiske motsigelsene i partiet.

I så måte synes jeg forslaget til beretning er skuffende lesning. Feil og mangler blir gjort til enkelttilfeller, og sentrale feil/motsigelser i partiets arbeid blir ikke forsøkt debattert - eller lagt fram:

I om motsigelsen sier Mao: «I partiet forekommer det stadig motsetningsforhold og kamp mellom ulike slag av ideer. Dette er en gjenspeiling i partiet av motsigelser mellom klassene og mellom det nye og det gamle samfunnet. Hvis det ikke fantes noen motsigelser og ikke noen ideologiske kamper for å løse dem, ville partiets liv ta slutt.»

Ut i fra hva en kan lese seg til i beretninga, og «studier» av annen offisiell/uoffisiell partilitteratur, og kontakt med forskjellige folk i partiet er det ikke tvil om at det eksisterer stor uenighet på meget sentrale spørsmål i partiets arbeid.

Hvorfor blir det ikke gjort forsøk på å belyse disse motsigelsene i beretninga til SK, slik at hele partiet kan mobiliseres til ideologisk kamp, mellom hva som er riktig og galt.

La meg ta noen eksempler:

A.PARTIETS FAGLIGE POLITIKK

Etter gjennomlesning av beretninga er det tydelig at det eksisterer motsigelser mellom det strategiske synet på arbeiderklassen, og den prioriteringa dette arbei-

det har fått i landsmøteperioden.

s.10. »SK vil gjøre sjolkritikk for at vi ikke fulgte opp diskusjonen på faglig manifest.»

s.20. »Arbeidsplasslagene har fått svært lite hjelp og anvisninger.. »partiorganisasjonene i industrien er svekka i perioden. SK tar på seg hovedansvaret...»

s.16. Faglig arbeid ikke skrevet (hvorfor ikke?).

s.31. »Uansett har det faglige arbeidet blitt prioritert for lavt over en ganske lang periode samla sett, og tidvis også neglisjert.»

Vel dette trekker bare fram negative sitater fra steder hvor det faglige arbeidet blir behandla. Men sett under helhet kan det ikke være tvil om at det er misforhold mellom ord og gjerning. En sannsynlig medvirkende årsak til dette er de uforutsette «krisemessige» problemene partiet har kommet opp i den siste tida, men at dette kan bære hele ansvaret er heller tvilsomt.

Kan vi så søke svaret i at det eksisterer motsigelser i SK (reelt sett) på arbeiderklassens ledende rolle, eller er der andre reelle argumenter som gjør det nødvendig å prioritere ned dette arbeidet. Det kan etter mitt syn være tvilsomt. Men uansett her må det fakta på bordet slik at vi som vanlige medlemmer kan ta standpunkt, slik at hele partiet kan konkludere på dette sentrale spørsmålet. Slik som jeg ser det nå er problemet tona ned, splitta opp i enkeltdele og helheten er pulverisert.

B.OM PARTIKRISA.

Den samme problematikken mener jeg knytter seg til den såkalte partikrisa.

FORAN LANDSMØTET

DEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdebattDEBATTdeba

I beretninga s. 26 står det: »Det er uenighet i SK om hva som har vært viktigst av de ytre og de indre årsakene.» Det er greit nok. Men få motsigelsen fram slik at »vi» kan mobiliseres bedre i denne debatten. Det er ikke uvesentlig om vi konkluderer med om »krisa» har i hovedsak indre eller ytre årsaker, å overdimensjonere den ene eller andre sida vil kunne føre til at vi gjør mye feil.

Heftet prinsipp-programmet under debatt er etter mitt syn ett utmerka eksempel på hvordan sentrale problemer kan/og bør legges åpent fram. Hvorfor ikke her og.

Videre i spørsmålet om partikrisa kan en trekke ut flere sentrale politiske spørsmål, som etter mitt syn er pulverisert.

F.eks. vil jeg våge meg på en påstand om at det eksisterer grove avvik på masselinja i SK: Et sentralt prinsipp her er (hvis jeg har forstått det rett) fra massene til massene. Dette må da også etter mitt syn gjelde internt. Den siste perioden har imidlertid vært mye prega av byråkratiske kommandometoder. Direktiver er sendt ut uten at det er gjort undersøkelser, eller åpna for lokale tilempninger, dette gjelder bl.a. 1.mai direktiv, ellers har det vært

såpass mange direktiver at det i praksis har vært umulig å tillemppe dem skikkelig. Denne praksisen må stamme fra en del politiske ideer i SK. Mye kunne imidlertid vært avklart om det hadde blitt gjort »grasrotundersøkelser».

Denne feilen har også etter hva jeg kan forstå forplanta seg i grunnorganisasjonene. Profetiske avgjørelser er tatt på lags eller styremøter uten at vi har vært i kontakt med virkeligheten, og det er bare så vidt jeg kan huske en gang lagt vekt på å gjøre - og å forkalere åssen/hvorfor undersøke, og det var under ungdomskampanja.

Av andre sentrale områder som burde og bør bli grundigere belyst - og hvor det eksisterer motsigelser er kaderpolitikken, enhetspolitikken, spørsmålet om studier/skolering, osv.

Men disse problemene må legges fram for »massene», resursene i partiet må settes inn på å »løse motsigelsene» og drive partiarbeidet opp på et høyere plan.

Kameratslig hilsen

Tom.

KVINNE DEBATT

ER KVINNENE UNDERTRYKTE I PARTIET?

Eg skal først leggja fram ein del dome som skulle tyde på noko slik:

- Menn sine oppgaver vert vurdert som viktigast, kona si oppgave vert ofte å leggje tilhova til rette for mannen m.a. gjennom ei urettvis og »tradisjonell» arbeidsdeling heime. Denne ordninga er faktisk oppløst og vedteken hjå mange.
- Mange kvinner stagnerer politisk - særleg i samband med barnefødselar. Dette vert

til dels oppmuntra , t.d. opplevde ei jente å ikkje verte innkalla til avdelingsmøte av di styret meinte ho hadde nok med ungen.

- Det er ein svært liten prosent kvinner i leiande tillitsverv i partiet, t.d. avdelingsformenn, leiarar for RV-grupper, leiarar for FFF grupper, osv.

- Ei jente vart pressa til å slutte jobben i industrien for at mannen skulle få meir

armslag til politisk arbeid.

- Menstruasjonsplager, plager i samband med graviditet vert sett på som ideologiske feil («Ja, for det er jo ingen sjukdom å vere gravid...»)

- RV sitt kommuneprogram er ikkje særlig bra på kvinnekamp, trass i at dette er kritisert på konferansar og alle leirane. Sentrale kvinnekraav har »forsvunnet» frå programmet.

- Går ein mot dette, vert ein stempla. For kort tid sidan var det feminisme å ymta fram på om kvinneundertrykking i partiet. Kritikkk av desse forholda har såleis i mange år vorte undertrykt.

- Flåsete vitsing, »uskuldige kommentarar» som isolert sett alltid kan tålast, men som saman med alt det andre faktisk vert noko irriterande.

- Store moglegheiter er gått tapt gjennom nedlegging og manglande prioritering av kvinnekamp. I ein situasjon der 60 unge jenter hadde meldt seg inn i KF, slutta RU å prioritere jentekamp. Og kva skjer kvart år etter 8.mars?

Mange fleire døme kunne vore lagt fram. Eg har ikkje her teke med dei heilt grove døma på kvinneundertrykking frå partimedlemmer si side av di eg ynskjer diskusjon om det som er *vanleg* ikkje berre dei ekstreme tilfella.

For å rette opp dette i partiet, må ein prøve å finne ut kva tenkjing som ligg bak denne praksisen. Eg skal ikkje ta mål av meg til å lage nokon analyse, men eg vil prøve å sammenfatte ein del av all kritikken som ligg og ulmar.

Kvinner vert undervurderte som politisk kraft, dette gjeld masserørsle så vel som kvinnelege partimedlemmer. Dei siste åra har 2 - 3000 kvinner gått i 8.mars tog - dei aller fleste parti- og kvinnepolitisk uorganiserte. Talet på partimedlemmer som reelt har kvinnekamp som hovudoppgåve står på ingen måte i høve til dei krava ei såpass stor masserørsle burde stille til eit kommunistisk parti.

Eit valmøte om barnehagar samla nyleg

over 200 kvinner. Samanlikna med andre valmøte av denne typen er det svært mykje. Eg trur eit valmøte om t.d. krisesenter også ville ha samla svært mange. Kvifor har så RV så låg profil på kvinnekampen? Kvifor har møte etter møte, leir etter leir etterlyst og tilmed laga framlegg til kvinnepolitisk program utan særlege resultat?

Det vert gjerne sagt at det er ingen bevegelse, inga »stor» kvinnepolitisk sak no. Rett nok er det for tida ingen store aksjonar, men ein må vera nokså blind for ikkje å sjå omfanget av kvinnerørsle -. I nødtelefonen er omlag 100 kvinner organisert, vi har kvinnehusgruppa, utallige frittstående kvinnegrupper, vi har KF som etter kvart held på å kome ut av uføret. Er ikkje dette ei nokså stor masserørsle? Som bør prioriterast og verdsettast? (Med prioritering meiner eg ikkje å skulle ha med KF på alle mulege viktige datoar og saker.)

Kva har så dette med kvinneundertrykking i partiet å gjere? Eg meiner nett det same synet som går att her i form av undervurdering av kvinnelege medlemmer som krefter i partiet.

Kvinner så vel som menn har meldt seg inn i partiet ut frå ynskjet om å kjempa for sosialismen på ein best muleg måte. Mange kvinner i partiet vert hindra i dette ved m.a. i praksis å verte henvist til å leggja tilhøva til rette for mannen sitt politiske arbeid. Kva dette inneber veit dei fleste. (Ja, eg ser at her kan trekkjast inn ein del om og men, men det får bli liggjande i denne omgangen). Argumentet for denne ordninga er at mannen si oppgåve er »større og viktigare» nett no. I ein del tilfeller stemmer jo dette, og på overflata ser det difor ut til å vere ei ordning som er til beste for partiet og klassekampen. Men er det slik? Lat oss sjå på konsekvensane som etter kvart tek til å bli nokså synlege:

- Kvinner stagnerer politisk. Evt. nivåforskjell aukar som resultat av at menn

alltid har »viktigare» oppgåver. Menn sitt politiske arbeid går framom kvinner sitt, menn si politiske utvikling framom kvinner si, og avdelingane legg større vekt på å hjelpe dei mannlege kameratane med problem i politisk arbeid enn dei kvinnelege, ettersom vi ikkje arbeider med så viktige ting osb.

- Kvinner vegrar seg for å ta på seg større oppgåver av di mannen har så mykje å gjere - og i avdelingane vert slike argument ofte sett på som »naturlege». Myten om at det er naturleg at kvinner er passive, gjer at lite og ingenting blir gjort for å leggje tilhøva til rette for at også kvinner kan ta på seg større politiske oppgåver. Ein vert som ei sa det »oppmuntra til passivitet». At vi sjøl er oppflaska med slike tankar om oss sjølve, gjer at vi lett godtek ei annanrangs rolle i partiarbeid og politisk arbeid elles.

- Partiet går for halv motor ved at kvinnene i uødvendig stor grad (sjøl under kapitalismen) vert knytte til privatarbeid.

- Dei fleste partikameratar har sikkert alltfør lite fritid til t.d. å gå ut med arbeidskameratar, drive idrett, dyrke »upolitiske» interesser o.l. men slikt vert ofte reine luksusen for kvinner (med ungar) i partiet. Menn vert gjerne sure for å måtte sitja barnevakt om kona tek seg slike uhørde fridomar - det var jo viktigare ting kvelden skulle vore nytta til... Men når det er han sjølv det gjeld, er det (med rette) snakk om massearbeid av stor politisk betydning. Dette er med på å tilføre kvinnene heller lite overskot, inspirasjon og glød i politisk arbeid, for dette er ein kamp ein gjerne ofrar på husfredens alter.

Korkje samfunnsforhold, tradisjonar eller andre ting legg opp til at menn tek særleg skade av å ta sin del av partiarbeidet sjølv om dette kanskje ville medføre lågare politisk aktivitet. All erfaring syner at menn er svært godt i

stand til å kjempe mot urettvise andre vegen. At menn misser en del privilegier på dette feltet, vil vere ein styrke for heile partiet. Denne forma for kvinneundertrykking i partiet kan sjeldan løysast innafor kvar familie. Det er ei sak som gjeld arbeidsstilen i heile partiet - det er difor ei sak for heile partiet å kjempe mot ein arbeidsstil som undertrykker dei kvinnelege medlemmene, og mot det ideologiske grunnlaget for dette som m.a. er å ikkje sjå kvinner som like viktige resursar for partiet som menn.

IKKJE HENSYN TIL KVINNAS SÆRTREKK

Handsaminga av kvinnelege medlemmer tek ikkje omsyn til *særtrekka ved kvinner og fungerer difor undertrykkjande*. Vil det eg no har skrive seie at kvinnelege og mannlege medlemmer skal handsamast likt? Det vill ikkje løyse problema fordi vi stiller med ulikt utgangspunkt. Mange kvinner har vorte hardt kritisert fordi dei ikkje har ytt maksimalt politisk (evt. hoppa i Hordlafjorden) i periodar med harde menstruasjonssmerter, graviditet, osv. Kvinner sin tradisjonelt sterke offervilje har på dette viset vorte utnytta på ein svært negativ og skadeleg måte. Slikt kan knekkje den beste entusiasme. På den andre sida har ein del opplevd å så og seie vorte avskrivne som partimedlemmer etter barnefødsalar. Tilmed partiet forventar at ein då er 150 % oppteken av ungen og er »god mor». I ein situasjon då alle omgjevnader pressar ein til å gje opp alle andre interesser, må partiet ta omsyn til dette og fungere som *motvekt*. Når partiet ikkje medvite gjer dette og menn samstundes opprettheld same aktiviteten som før, (og dels pukkar på sin rett til det), vert kvinnene låst til huset på eit tidspunkt ein har mindre motstandskraft enn elles. Begge disse typane feil må rettast opp raskt. Vidare må det takast omsyn til særeigne trekk ved kvinner som

skuldast undertrykkinga i samfunnet og som det ikkje er slutt på sjølv om ein er partimedlem. T.d. manglande sjølvtilitt, større uvilje mot å studere, setje langt større krav til seg sjølv enn menn gjer, osv. Partiet må arbeide medvite for å luke vekk »mindremannskjensla» til dei kvinnelege medlemmene.

ER DET MOROSAMT MED KVINNEUNDERTRYKKING?

Det vert ofte kravd at kvinner i partiet skal le av vitsar, kommentarar o.l. med kvinnediskriminerande innhald - i alle høve at vi skal godta at dette og andre meir eller mindre morosame uttrykk for reaksjonært kvinnesyn florerer. Tvangslatter til tross - mesteparten er svært lite vittig. Kvinnediskrimineringa vert ikkje lettare å svelge med denne typen krydder. Tvertom - smaken vert verre - det er vel helst nokså unødvendig, eller kva? Som t.d. valplakaten til RU.

HOLDNINGA TIL KRITIKK AV KVINNEUNDERTRYKKINGA I PARTIET

Vi har alt for lenge lurt oss sjølve med ideen om at kommunistane ikkje undertrykker kvinner. Det er berre det at denne ideen diverre har lite med verkelegheita å gjere. Når vi skal kjempe mot kvinneundertrykkinga i partiet, lyt vi ta

utgangspunkt i denne verkelegheita, ikkje i det »kvite» biletet kommunistiske menn ofte har av seg sjølve på dette feltet.

Den siste forma for kvinneundertrykking internt eg skal ta opp her, er den allvitarhaldninga menn ofte tek på seg når deg vert kritiserte. Ein veit best sjølv om ein undertrykker kona, evt. andre kvinner. Det burde vere opplagt at det er den undertrykte som best kan uttale seg om dette, men likevel er det slik at ho oftast går ut av diskusjonen som den tapande - slått ut av prangande teoriar og analyser av kvinnespørsmålet som ikkje kan løysast under kapitalismen, og som framfor alt krev tolmod!

Ein kritikk er sjeldan eller aldri 100 % rett, heller ikkje på dette feltet. Ein annan effektiv måte å stoppe kritikk og oppretthalde tilstandane på er å gripe tak i det (som regel ei underordna sak) som evt. måtte vere overdriving og bruke det som utgangspunkt for å stemple heile kritikken som meningslaus, hysteri, femanisme, moralisme, mas, etc. etc. Eg vil påstå at svært mykje rett kritikk har lidd denne skjebnen, og gjort det svært vanskeleg å ta dette spørsmålet opp i partiet.

Men nokon må begynne, og eg vonar hermed å få starta ein diskusjon om dette i partiet, som eg trur kan føre til resultat som styrker heile partiet, og ikkje minst den eksterne kvinnekampen!

Medlem av kvinneutvalget i
Hordaland.

TIL INNLEGGET »HVORFOR SÅ FÅ KVINNER I LEDENDE ORGANER«

Dette innlegget i tillegg til spredte artikler - som G.H. i Røde Fane 8.79 »AKP(m-l) og kvinnekampen» - innlegg på debattsida i Klassekampen - utsagn som at »kvinner har degenerert politisk i partiet» (Pettersen s.28 i debattheftet om prinsipp-programmet). Kvinne-kumuleringa på RV-lista i Oslo osv. osv. viser at det nå er nødvendig å se nærmere på kvinnes situasjon i partiet.

Jeg mener intervjuobjektet i TF des. 79 tar for lett på mennas rolle og ansvar for den situasjonen hun beskriver. Jeg er enig i at kvinnene er prega av kravene til barneomsorg, ansvaret for hjemmet, skyldfølelser og fikse ideer om at huset må være blåst. Men jeg er ikke villig til å rette hovedangrepet på fikse ideer om støvtørking hos den enkelte, at vi i første omgang skal ta oppgjør med feilaktige borgerlige husmorideer. Fordi jeg mener tida er inne til å se på de kommunistiske mennas rolle i dette. Jeg mener situasjonen er sånn nå at kvinnene faktisk sitter med hovedansvaret for barneomsorgen. Dersom de frigjør seg fra påvirkninga om at barna trenger omsorg blir resultatet ingen barneomsorg i det hele tatt! Dersom ikke kvinnene gjør husarbeidet blir ikke husarbeid gjort i det hele tatt! Mitt poeng er at det er mennas aktive innsats på disse feltene som må etterlyses. Dessuten en annen innstilling til kvinnfolka, en innstilling som går ut på å avlaste

kvinnene, respektere kvinnes politiske utvikling, kutte ut sin egen politiske innsats til fordel for kvinnfolka. I dag veit jeg om flere tilfeller der kvinnelige parti-medlemmer er blitt oppsøkt av kamerater til mannen. De er blitt skjelt ut fordi de ikke forstår at han ikke kan være så mye hjemme som de krever. Han har nemlig en så viktig politisk jobb å gjøre! At kvinnfolka blir sittende hjemme med småunger uten en sjanse til å fortsette sitt politiske arbeid er uvesentlig.

Det er ikke riktig å bare si at kvinnene må slutte å undertrykke seg sjøl, bli frie og komme seg ut av kjøkkenet. Og »mennene må få hjelp til å skjønne vår situasjon». Nå må vi kunne kreve mer enn forståelse! Jeg vil si at mannlige kommunister skal stilles til ansvar for kvinne-undertrykkinga si. Jeg vil at partiet skal kreve et aktivt ansvar for hjem og unger av menna.

Partiet er nedlessa i familierproblemer, hvorfor gir ikke mannlige medlemmer uttrykk for sånne problemer? Jenter er i ferd med å forsvinne ut av det politiske livet fordi de ikke orker slåss mot menna sine lengre. Og det dreier seg om medlemmer av dette partiet! Det er greit at ikke menna er hovedfienden vår, men han har en forbanna viktig jobb å gjøre i livet vårt! Driter han i den er han en »underordna» fiende og får værsgod å finne seg i kamp.

Reidun.

SVAR TIL E. & TB.

Innlegg til debatten om RV i TF, svar til F og Truls B:

Vi må fortsette den framgangen RV har hatt. Vi har gått inn for at AKP i allianse med uavhengige sosialister skal delta i valg og slåss for å få mange representanter i parlamentariske organer. Vi må se på hva slags oppgaver dette stiller oss overfor nå. Jeg vil ta for meg situasjonen til en lokal kommunestyre-representant for det kjenner jeg best til.

UREDD TALSMANN

Representanten har overfor velgerne forpliktet seg til å være en uredd talsmann for arbeidsfolk. Avsløre korrupsjon, gå i spissen mot økonomiske overgrep og mye, mye mer som er lekse opp i programmet.

Det representanten stort sett sjøl rekker å gjøre med dette, er å sette seg inn i et visst antall saker, drive arbeid i sjølve kommunestyret for å lage allianser med andre partier og på tvers av partigrensene. I tillegg må hun også ha kontakt med massene lokalt, vite om hva slags saker som er viktige for dem. Men så veldig mye mer enn dette kan ikke en enkelt representant klare.

Altså: Hun må ha hjelp. Denne hjelpen må være kontinuerlig og til å stole på. Kommunestyret har møter og vedtar saker uansett om AKP er nedsylta i interne LM-diskusjoner og DS-årsmøter. Sann som situasjoner er nå, er den viktigste ressursen for slik hjelp å organisere RV-grupper lokalt, med et forhåpentlig stort antall uavhengige sosialister. AKP-

ere må også delta i slikt arbeid - men slik prioriteringa er nå, er de fleste opptatt til langt over øra med helt andre ting enn lokalpolitikk. Å tru at AKP skal diskutere byplanlegging, trafikkaker, jordbruks-spørsmål, sjenkebevilgninger osv. osv. - og ha klare standpunkter å gi direktiver om en gang i måneden når kommunestyret møtes - ja det er så utenkelig å tru at det regner jeg ikke med.

Hva er så faren ved å organisere uavhengige sosialister i RV? Å gi dem i oppdrag å lære seg hva som skjer i kommunen av stort og smått? Å lære seg å studere virkeligheta? Å diskutere friskt og ta standpunkt uten å vente på at en »ledende« AKP'er skal komme dalende ned med den »rette linja«? Jeg kan ikke se anna enn at dette vil skape mange nye bra sjølstendige kommunister - og at mange av dem ut fra å kjenne sin virkelighet vil ønske å forandre samfunnet.

Jeg vil påstå at aldri har vi i vårt distrikt hatt så godt kjennskap til hva som skjer her som nå. Og i hovedsak skyldes det den konkrete politikken som vi var nødt til å utvikle for å få folk til å stemme RV. Det arbeidet og de diskusjonene vi har gjennomført i valgkampen og etterpå førte både kommunister og uavhengige framover og har gitt oss økt oppslutning.

UDEMOKRATISK

At de uavhengige som jobber i RV skal være uten innflytelse når avgjørelsene taes, synes jeg er udemokratisk. Sjøl ville jeg ikke jobbe lenge i en slik »allianse«. Om denne innflytelsen skal skje gjennom-

medlemsskap eller ikke, er et spørsmål AKP må diskutere snart. Jeg mener at det er viktigere nå å bygge ut RV lokalt og i distriktene - enn å diskutere om vi vil få et nytt, innenrikspolitisk parti i konkurranse med AKP. Det viktigste nå er å ta vare på kunnskapene, entusiasmen og alle de bra folk som vokste fram i valgkampen. «Lykkehjulet» som E. kaller det, er en utvikling til en mer konkret politikk for AKP og økt oppslutning og innflytelse.

Her på plassen er vi nødt til å diskutere oss fram til et minimum av retningslinjer for RV lokalt. Dette fordi ingen vil delta i noe uten å vite litt om hva de går til. Vi kan ikke vente til DS eller SK sier sann eller sann. Vi må mobilisere det vi har av ressurser i AKP og utafør og bli enige om det vi trenger for å kunne gjennomføre arbeidet framover.

RV-aktivist.

VEKK MED RV!

Eg kastar meg med dette inn i diskusjonen om RV/AKP. Eg synest E. I. n og Truls B. kom med mange fornuftige standpunkt og eg er og ein av dei som er bekymra for korleis det skal gå med AKP om vi lager eit nytt RV-parti. Men i tillegg er eg ein av dei (få?) som ikkje skjønar dette med kvifor vi absolutt må ha RV. Kvifor stiller vi ikkje reine partilister? Eller rettare, kvifor stiller ikkje partiet AKP til valg?

Så vidt eg veit vart RV danna fordi partiet ikkje fekk løyve til å stille under namnet AKP. Det kunne forvekslast med «NKP»! Dette vart det protestert mot, men godteke.

Eg skal ta for meg dei argumenta eg har høyrte for RV:

1. «Vi må ha uavhengige med på listene». Ville vi ikkje måtta hatt det om vi stilte som parti og?
2. «Vi måtta ha stilt til valg på prinsippprogrammet». Kvifor det? Eg trur det hadde blitt like tvingande naudsynt å

utvikle valprogram for det. Vi måtte ha gått til valg på konkrete saker likevel.

3. «Uavhengige må få innflytelse». Dette trur eg uansett er eit spørsmål om masselinja. At representantane vert verkelege talsmenn/kvinner for massane. Det vert ikkje løyst om nokre uavhengige vert sikra den organisatoriske retten til å vere med å gjere vedtak.

4. «RV famnar breiare enn AKP». Det inntrykket har ikkje eg. Slik eg oppfattar det så ser ikkje vanlege folk forskjell på AKP og RV. Det er kommunistar som vil ha revolusjon og eg trur at dei aller fleste ville stemt/ikkje stemt på AKP til liks med RV.

Eg vonar at folk vil ta opp dette spørsmålet og, kanskje det er viktige ting eg ikkje har forstått. Men førebels er mitt standpunkt at vi skal gå inn for å avvikle RV og seinare stille lister som partiet AKP.

Tom.

DEBATTEN OM RV

Debatten om Rød Valgallianse har bølget høyt. Mest har det dreid seg om partiets alliansepolitikk og taktikk i forbindelse med valg og parlamentarisk arbeid. Denne diskusjonen må fortsette. Men samtidig er det mer grunnleggende spørsmål vi må avklare: Hvilken betydning skal valg og parlamentarisk arbeid ha for partiet? Hvor høyt skal dette feltet prioriteres? Hva skal det bety for et kommunistisk parti i et kapitalistisk og borgerlig - demokratisk land som Norge å delta i kommunestyre? Jeg tror det er uenighet og uklarhet i partiet på disse spørsmålene. Først når vi har avklart dette, kan vi på et riktig grunnlag ta stilling til alliansepolitikken og taktikken.

AVVIK I GJELDENE PRINSIPP-PROGRAM?

I det gjeldende prinsipp-programmet for AKP(m-l) står de parlamentariske organa omtalt med 8 linjer (s.83). Programmet slår fast at de ikke har noen virkelig makt, at de bare er sandpårøere. At de bare kan utnyttes som talerstoler om kommunister blir valgt inn, og at partiet aldri må gi folk illusjoner om disse organene. Det står ikke ett ord om at de kan være et viktig arbeidsfelt for partiet, eller om hvorfor og hvordan kommunist-er skal jobbe der.

Etter min mening er dette et overflatisk og feilaktig syn på det parlamentariske arbeidet. Dette er samtidig et syn som har preget partiets arbeid i valg og med kommunestyrene fram til i dag, det er et syn jeg tror den dag i dag er utbredt i partiet. Derfor er det viktig å diskutere.

I denne debatten er det nyttig å ta fram

SUKPb's historie, Lenins artikler om valgtaktikk og »Bolsjevikene i tsarens parlament» av Badajev. Jeg skal ikke her bruke plass på sitater, men det går klart fram at Lenin og SUKPb's hovedlinje var å stille til valg og at de tilla valgkampen og arbeidet i Dumaen svært stor betydning.

Dette skjedde i Russland kort tid før Oktoberrevolusjonen. Det var ikke alminnelig stemmerett, valglovene og reglene i dumaen var udemokratiske, de bolsjevikiske deputerte ble forfulgt. Klassekampen var skarp, streikekampene mange og store og partiet var illegalt.

Dette var Sovjet i begynnelsen av dette århundre. Vi lever i Norge i 80-åra. Er det noe som tyder på at vi bør vie mindre oppmerksomhet til valgkampene, kommunestyre og Storting? Nei, snarere tvert imot etter min mening.

NORGE I DAG

Vi lever i et utvikla kapitalistisk borgerlig-demokratisk land. Det er ikke de militante og revolusjonære tradisjonene som i første rekke har satt sitt preg på den norske arbeiderklassens historie. Det var Tranmæls linje som i sin tid vant fram. DNA har nesten uavbrutt hatt makta i Storting og regjering. Det parlamentariske systemet i Norge er solid forankra. Knappt noe parlament og statsapparat har vel fram til i dag gått så fri for kriser som det norske.

Den politiske kampen i landet vårt er nær knyttet til hva som foregår i Storting og statsapparat. Pga. radio, TV, aviser og det borgerlige skolesystemet kommer det som foregår i Storting og regjering inn i stua til hver eneste norsk arbeider hver

dag.

Kort sagt: Som det står i utkastet til nytt prinsipp-program, borgerskapet bruker i dag i første rekke *politiske* metoder til å herske over arbeidsfolk. Her står det parlamentariske systemet sentralt. Skulle det ikke si seg sjøl at det er viktig at det revolusjonære arbeiderpartiet deltar på denne arenaen? Det vil ha stor betydning for klassekampen i Norge hvordan kommunistene jobber i og rundt de parlamentariske organa.

STORTINGSVALGET NESTE HØST

Om et drøyt år er det igjen stortingsvalg. La oss se kort på hvilken rolle Stortinget spiller i klassekampen i Norge. AKPs prinsipp-program sier: »Dei er sette til å strø sand på dei avgjerda kapitalen eller staten tek.» Dette er for enkelt. For det første er ikke Stortinget bare sandpårøer, men også *aktivutøver* av borgerskapets interesser. F.eks. i oljepolitikken har Stortinget sammen med regjeringa aktivt gått i spissen for å fremme de store oljemonopolenes interesser. For det andre er det *motsigelser* både innafor borgerskapet og statsapparatet. Det er ikke slik at Stortinget blir invitert til å slutte seg til en linje fra de store monopolgruppene. Det er en viktig del av taktikken for arbeiderklassens kamp under kapitalismen å utnytte motsigelsene i borgerskapet. Det svekker fienden, og det gjør at vi kan vinne seire. Men for å få fram Stortinget og stortingspartienes rolle, og for å utnytte motsigelsene hos fienden, må vi delta i den politiske kampen på den arenaen der dette foregår, - i og rundt Stortingssalen.

Gjennom behandlinga av nasjonalbudsjettet og statsbudsjettet setter Stortinget rammer for boligbygginga, lønnsoppgjøret, helse- og sosialvesnet, skolesystemet. Store spørsmål i utenriks- og forsvarspolitikkk blir behandla og avgjort

på Stortinget. Om noen år er kanskje krigen her. Viktige ideologiske spørsmål - alkoholpolitikk, rettsvesen og kriminalitet, abort - kirke og stat, NRKs virksomhet - er det Stortinget som behandler og avgjør.

Skal vi ikke delta i disse politiske kampene? Utnytte motsigelsene mellom og innafor partiene og innafor ulike grupper av borgerskapet? Og først av alt reise arbeidsfolks interesser? Avsløre SVs svik i korridorene og komiteene?

FORSVARET, BOLIGBYGGING OG OLJEINDUSTRIEN

La oss til slutt se på noen av de sakene som blir behandla i Stortinget i år:

- I april ble langtidsbudsjett og hovedretningslinjer for Forsvarets virksomhet fram til 1983 behandla og vedtatt. Om noen år kan vi stå midt oppe i en krig. Vi var ikke der som en kraft fra Stortingets talerstol, gjennom massemedia, og agiterte for krigsfaren, for å styrke forsvaret til å kunne kjempe mot et sovjetisk angrep.
- Rett før jul behandlet Stortinget nye regler for Husbankens virksomhet. Bl.a. ble utlånsrammene skåret kraftig ned. Dette har ført til ytterligere krise i boligbygginga i mange kommuner, boligkøene øker, arbeidsledigheten og problemene i bygningsindustrien vokser. Mange kommunestyrer har protestert mot den nye ordninga, likeså lokale DNA-lag og store deler av Bygningsarbeiderforbundet - i Telemark har de streiket i protest. Alle stortingsrepresentantene fra Nord-Norge har fått henvendelse om denne saka. Ingen har tatt opp hansken. Hva med en RV-representant fra Nord-Norge i neste periode?
- Før påske omkom 123 oljearbeidere under Alexander Kielland katastrofen. For et par år sida vedtok de Arbeidsmiljøloven. Stortinget har flere ganger behandlet oljevirkomheten i Nordsjøen. *Alle*

stortingspartiene er medansvarlig for regjeringas oljepolitikk. Alle har gladelig fulgt med på lasset, SV bare med svake protestpip. Vi har hele tida hatt kontakt-er som har førstehåndskunnskap om de skandaløse arbeidsforholdene og sikkerheten på plattformene. Vi kunne fora en stortingsrepresentant med krutt, og tatt opp oljearbeidernes sikkerhet og arbeidsforhold og stilt regjeringa til ansvar.

Dette var tre saker som en revolusjonær stortingsrepresentant skulle jobbe med om han eller hun satt på Tinget nå. Er dette uviktig byråkratpolitikk? Står det i motsetning til å prioritere faglig arbeid og innrette partiet på arbeiderklassen? Står det i motstrid til å jobbe med krigsfaren? Svaret skulle være enkelt.

PARTIET AVKRIMINALISERES

Helt til slutt: Vil en revolusjonær Stortingsrepresentant bare tale for døve ører og tomt galleri? I tilfelle ville det jo være lite nytte i han. Døve ører hos de øvrige representantene vil han kanskje

oftest snakke for, men ikke for tomt galleri. Det er en temmelig entydig erfaring fra kommunene der RV har fått plass i kommunestyret, at dette har betydd et brudd på den kriminaliseringa og boikotten vi tidligere har vært utsatt for. Når vi blir referert i lokalavisa, får inn innlegg-ene våre, blir invitert til de politiske initiativer som blir tatt i kommunen, blir regna som en politisk kraft en ikke kan komme utenom.

På landsbasis er vi fortsatt i stor grad kriminalisert og boikotta. Er boikotta av NRK, slipper nesten ikke til i de store dagsavisene, blir forsøkt satt utenfor når det foregår noe på den rikspolitiske arenaen. Jeg våger den påstanden at dette vil snu seg den dagen det er en revolusjonær representant på Stortinget. For borgerne går det magiske skillet mellom stortingspartiene og de andre. En RV-representant vil derfor ikke tale til tomt galleri, men ha hele landets arbeiderklasse som tilhørere.

H.H.

